

Landskap: Småland Upptecknat av: Carl Gelmgren
 Härad: Konga Adress: Kalmå
 Socken: Älmveden Berättat av: Johanna Samuelson
 Uppteckningsår: 1936 Född år 1853 i Stenvarmsholm, Älmt.

Uppteckningen rör Sågarer från Älmveden.
 sid.

1. Tröllet i Vickomvåg
2. Trollhatten
3. Trollungen
4. Rullstensåsen
5. Stenröset på Lindeskallen i Trälsta
6. Den dödes drängar
7. "Åtta - käringakryttor"

9 blad.

5082

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVTrallet i Vickomstugt.

Det var en kvinna i Vickomstugt, lite från
bort, som fött ett barn. Hennes man skulle
rida till Gudmor för att be henne bära det.
En natt hörde hustrun att någon kom
och red och hon började sin hästen reste
sig så att sadeln klirrade. Någon
knackade på dörren efter en stund. Kvin-
nan kunde sig gå och öppna dörren och
svärfadern började döliop. Då kom han in
genom köksdörran, han kom knackat på dö-
rran. Han räckte ändå upp till taket och
både långt skägg, som räckte ned på bröstet.
Då skrek hustrun så att svärfadern vaken-
de och tog upp skosten och under tiden
både trallet kommit fram ända till säng-

5082

en för att förför hustrun, en skick, som var
lätt för det, emedan hon sig hade stilt på
sig. Men då skulet sig uppskriften,
försann det.

Historien som berättas om en, bar "boster
Hanna" bört av sin mor, Katarina Nilsdott,
född 1794 död 1869 i Pleuroarmiskolan.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2

5082

Trollkatten

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

Trollen hade begit en hustru, som fått barn och glömt ha stäb på sig. De satte på henne en trollkatt så att hon blev osynlig. Men till senare skulle husfolket gå i köllaren efter potatis var hon där och de röskade stäb av henne katten, så att hon blev synlig. Hon blev mycket glad att bli fri och berättade att hon hjälpt trollen så att hon blivit gammal och krakig i förtid.

Småland
Konga
Ålmoboda
i 1936.

5082

Uppd Mai Ulmgvist
Bon. Joh. a. Jannesson
född 1853

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Trollungen.

Den bondmestren i Bro hade fått ett barn och
påtroll hade dit sitt eget också. Då kusten
beskrade och fann två barn blev hon mycket
frösvad, men uppskrade dem dock. Samman
då de var så lika att man sj kunde skilja
dem åt. Då de blev talo av bestöt hon ett
chicka trollungen tillbaka och gav de båda
barnen var sin degklump och släppte dit
per levande om. Det riktiga barnet blev
rädd, men kullet stök om en över ryggen
och sade: "Gwän dum, det är ju vårt dnu"
Så röjde trollungen sig och bondmestren öpp-
nade nopslucken för ett läpp att hon skulle
brinna trollungen. Då kom trollkärningen
gerade för ett bänkt sitt barn.

5082

Som tack för ett de nprofessorat det oöde kä-
ringar: "Nu ska' ni och alla efterkom-
mande be-tur," och de fick de också och
blev den rikaste släkten i trakten.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5

5082

PullstensåsenLUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6

Det var en gång en jättekarling, som bodde
i Viudas och som en dag gick till Trugel-
stad för ett arbete. Han tog då en säck
med sig, som var full av grus och sten. Han la-
de inte märka till att han hade häs på
säcken, utan när han gick så rann allt
gruset ut så att han inte hade något kvar
då han kom fram. Så säges pullstenså-
sen ha uppkommit och den räcker ända
fram till Hornautorp och fortsätter över till
Ennsby.

5082

Skerret på Lindeskullen i Trällev

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7

Över för Trällev Norregård ligger ett stort
skerret, som folket trodde att det var gjord
i. Några personer, som gick dit, såg att
det som lysta var en stor kist och den
lyste upp hela Norregården. Men det
var en som inte kunde säga ut vad:
"Fiska där nere" och då försvann kisten
ögonblickligen.

5082

Den dödes drängen

Den dräng på en gård i Ålmeboda dag.
Den annan dräng eller skrämm-pigona, som
bröste, och tog den dödes lakar över sig.
Så kom den döde tillbaka och hämtade
lakarna. Den andre drängen försörms

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

8

5082

"Öjtu - kärnkyrkan"LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

9

"Hon Stina" i Vietsomeryd gick en gång och skar
sät med en skära. Då hörde hon ett skrik
från en sten, där det bodde troll. "Stina,
Stina!" skrek de och spelade på räckert att
de måste bli kvar hemma. För att hon ej skulle
springa dit. Stenen kallades sedan "Öjtu-
kärnkyrkan" och springes sedermera
sönder och är nu kyrkstolpar vid Lunde-
myds kyrka.

+ "Öjtu" = sten